

**1 Visi izslāpušie, nāciet pie ūdens, un, kam nav naudas, nāciet, pērciet un ēdiet!
Nāciet, pērciet maizi bez maksas, par velti, arī vīnu un pienu!**

2 Kādēļ jūs maksājat naudu par to, kas nav maize; kādēļ jūs atdodat savu darbu par

to, kas neder uzturam? Klausaities, klausaities uz Mani, tad jums būs daudz laba

ko ēst, un jūsu dvēsele atspirdzināsies ar tauku barību!

3 Piegrieziet Man savu ausi un nāciet pie Manis! Uzklusait, tad atspirgs jūsu dvēsele! Es jums celšu mūžīgu derību, tas ir Dāvidam dotais Manas žēlastības apsolījums.

4 Redzi, Es viņu iecēlu tautām par liecinieku, par priekšnieku un pavēlnieku.

5 Redzi, tu aicināsi tautas, ko tu nepazīsti, un tautas, kas tevi nepazīst, nāks pie tevis Tā Kunga, tava Dieva, Israēla Svētā dēļ, tāpēc ka Viņš tevi paaugstinājis.

6 Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu!

7 Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā

Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.

Jes. 55: 1–7

Mīļā draudze!

Kādreiz šķiet, ka vienīgais, kas šajā laikā ir par brīvu, ir reklāmas. It īpaši pirms svētkiem un vēlēšanām pasta kastīte ir piepildīta ar reklāmas avīzēm un bukletiem, kuru vienīgais labums ir pēc iespējas ātrāk piepildīt miskasti. Laikam jau ļoti reti ir tā, ka es reklāmā ieraugu to, kas man tiešām ir vajadzīgs. Daudz biežāk tās mēģina manī modināt vēlmi ko iegādāties, bez kā es tīri labi varu iztikt. Kāpēc man ir jāpērk minerālūdens, ja es varu dzert ūdeni no krāna, kas nebūt nav sliktāks?

Nezinu, vai tas ir saistīts ar reklāmām, bet man liekas, ka mēs lielu daļu no savas dzīves veltām lietām un nodarbībām, kas mums virspusēji uz īsu brīdi dāvina baudu un prieku, bet savas sirds dziļumos mūsu dzīve paliek tukša un mūsu dziļākās vēlmes nepiepildītas. Mēs visi vēlamies būt laimīgi, vienīgi nav skaidrs, vai mēs esam sapratuši, kas mūs dara laimīgus. Šodien daudzi cilvēki no vidējās paaudzes strādā kā traki – ir jānodrošina ģimene, jāmaksā kredīti, jātaisa karjera, bet par kādu cenu? Laulības šķiršanās, atkarības, slimības, iekšējs tukšums – tas ir daudzu gadu smaga darba rezultāts. Daudziem joprojām vienīgā izeja liekas izceļot uz ārzemēm. Tomēr jautājums paliek, vai materiāla nodrošinātība nozīmē arī būt laimīgam.

Varbūt, ka arī mums ir jāatgriežas pie reklāmas kampaņas, ko 6. gadsimtā pirms Kristus uzsāka mums vārdā nezināmais pravietis, kura vēstījumu mēs šodien atrodam Jesajas grāmatas vidusdaļā no 40. līdz 55. nodaļai. Šis pravietis, ko Vecās Derības pētnieki sauc par Deitero- (otro-) Jesaju, dzīvoja Babilonijas trimdā kopā ar citiem izsūtītajiem tautiešiem. Šie jūdi tur jau bija pavadījuši ilgu laiku, viņi tur bija jau trešajā paaudzē un daudzi no viņiem bija zaudējuši cerību, ka jebkad varēs atgriezties savā dzimtenē. Viena daļa vēl aizvien dzīvoja depresijā, atmiņās par visu, ko viņi bija zaudējuši, bet otra daļa sāka pielāgoties apstākļiem un gadu no gada vairāk attālinājās no savas dzimtas kultūras, no savas tautas, no sava Dieva. Tie ir tie cilvēki, kurus otrs Jesaja cenšas pamodināt, lai viņi nezaudē cerību, jo Dievs drīzumā viņus vedīšot atpakaļ uz savu tēvzemi, kur tos gaida paradīze virs zemes. Mēs šodien zinām, ka patiešām otrā Jesajas pravietojums piepildījās. Pēc tam, kad persiešu ķēniņš Kīrs sakāva babiloniešus, jūdi drīkstēja atkal doties mājup, vienīgi tā dzīve mājās izrādījās

grūtāka kā iecerēts.

Bet tobrīd, kad otrais Jesaja runāja, tas viss likās tik nereāli, un cilvēki vēl bija iestrēguši dziļā grūtsirdībā, domādami, ka Dievs viņus ir pametis. Mēs šodien ļoti labi izprotam, pie kā tas noved, ja cilvēki ir ilgstoši zaudējuši savas saknes. Ne jau tikai tas, ka viena daļa nodzeras, bet arī, ka izveidojas vesela šķira bezprincipu cilvēki, kas ir ar mieru darīt jebko, lai tikai tiktu uz augšu un noturētu savu varu.

Dieva aicināts otrais Jesaja sāka uzburt citu vīziju, kā dzīvot piepildītu, laimīgu dzīvi, kas balstās uz Dieva klātbūtni. Šodienas tekstā otrais Jesaja sludina tā, it kā viņš būtu tirgus laukumā un piedāvātu ūdeni un maizi bez maksas: **“Nāciet šurp, ļaudis, šis ūdens jūs atdzīvinās, ēdiet šo maizi, pilnīgi par brīvu – vēl vairāk es jums došu, arī vīnu un pienu!”** Arī šodien ļoti ātri izplatās ziņas, ka kaut kur kaut ko var dabūt par velti. Līdzīgi arī toreiz cilvēki noteikti sāka ieklausīties, par ko tas pravielis tur runā. **“Kādēļ jūs maksājat naudu par to, kas nav maize; kādēļ jūs atdodat savu darbu par to, kas neder uzturam?”** Patiesi, ja tā padomā, viss viņu darbs nekādu gandarījumu nedevis, vai visas tās pūles bija to vērts, strādāt līdz vēlam vakaram katru dienu? Un otrais Jesaja tiem sola kaut ko daudz labāku, viņu dvēsele atspīgs ar tauku barību. Labi, mēs šodien to varbūt vairs neuzskatām par gardumu, bet arī mēs vēlamies to pilno, piepildīto dzīvi, ko otrais Jesaja sola.

Kāda tā varētu būt? Varbūt, ka mums sākumā ir jāapzinās, cik daudz labu lietu mēs saņemam par velti. Mīlestība dzīvē, - vai mēs to varam nopirkt veikalā? Taču nē! Draudzība, dzīves jēga, prieks, pateicība – tās visas ir lietas, kas mums tiek dāvinātas. Un vēl vairāk! Otrais Jesaja runā par to, ka viss tas ir saistīts ar Dieva klātbūtni mūsu dzīvē, ko mēs saņemam caur to, ka Viņš mums dāvina Savu vārdu. Lai to sadzirdētu, mums ir jāklausa, mums Viņš ir jāmeklē, jāatver sava sirds un jāapzinās savas dziļākās vajadzības. Līdzīgi kā otrais Jesaja runāja arī Jēzus Jāņa ev. 7. nodaļā: **“Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer.”** Pirms tam 4. nodaļā samariešu sievai Jēzus atbild: **“Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāps. 14 Bet, kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.”**

Miļā draudze! Šeit ir runa par to, ka uzticamies Dieva apsolījumam, ko Viņš mums atklājis caur Jēzu Kristu. Jēzus ir Sevi pilnībā devis mūsu labā, lai atvērtu mums durvis uz mūžīgo dzīvi, kas sākas jau šajā dzīvē, pārmaina to, atbrīvo to. Mums vairs nav ar saviem spēkiem jāmeklē sava laime, sava pestīšana. Kristus mūs vienkārši apdāvina. Kādreiz tas liekas pārāk vienkārši – liekas, ka ja jau tā ir dāvana, bez maksas, tad tur kaut kas nav kārtībā, un mēs sākam to nicināt un nenovērtēt. Bet atcerēsimies – nav jau tā, ka sirdsmiers, prieks un pateicība neko nemaksāja. Vienīgi, ka ne jau mēs esam tie, kas to ir nopelnījuši, bet Kristus gan par to maksāja ar Savu dzīvi, ar Savām ciešanām pie krusta.

Bet Dieva un cilvēku attiecībās galvenā vērtība nav izsakāma naudā, Dieva valstībā ir derīga pavisam cita valūta, ko sauc par mīlestību. Šī valūta ir starptautiska, tā ir derīga visā pasaulē, un es esmu pārlicināts, ja mēs to savā starpā lietosim, daudzi cilvēki, ar kuriem mums līdz šim nav bijusi nekāda darīšana, nāks un meklēs kā to iegūt. Tas ir mūsu dzīves uzdevums, būt par Dieva mīlestības lieciniekiem, jo, patiesi, Dievs ir bagāts žēlastībā. Dzīvosim mēs šajā bagātībā un netaupīsim to! Visiem pietiks, dalīsimies un pateiksimies Dievam! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / Krusta draudze, 10.06.2007. /